

bringsforslag; thi der staar ikke Noget om, at for Sparekasser, hvis Regnskabsvæsen er i Orden, skal der gjælde en særlig Regel. Men hvorledes skal Sparekasseinspektøren vide, om den eller den Sparekasses Ting ere i Orden, naar han ikke har Lov til at komme og se efter. Det er dog virkelig ikke nok, at en Besigtigelse udfylder Rubrikerne i et Skema, naar der ikke er nogen Garanti for, at disse Rubriker ere virkelig og rigtig udfyldte, thi derpaa kommer det Hele dog an. Altsaa, naar de ærede Medlemmer virkelig ville have en stærk Kontrol med Sparekasserne, og det sige de jo, at de ville, da gjør ikke de Sparekasser, de have mest Omhu for, den Uret at unddrage dem fra den Begunstigelse, Lovgivningen her staar i Begreb med at give Sparekasseinstitutionen i det Hele. Det er nemlig den rette Opfattelse af Loven, at den indeholder en Begunstigelse af Sparekasseinstitutionen, idet Staten paatager sig et Tilsyn med, at de enkelte Sparekasser ere i Orden, og derved støtter Sparekasseinstitutionen i det Hele, og det synes jeg ikke, at de ærede Medlemmer skulle være med til at gjøre noget Indgreb i. (Samme l u h r: Det er en Indskrænkning i Friheden). Det er en Indskrænkning i Friheden, siger det ærede Medlem, men han maa ikke overse, at Friheden ikke er og ikke bør være ubegrændset; Friheden bliver for os Alle indskrænket ved Loven og indskrænket ved de Hensyn, de Enkeltes Egoisme fylder Samsfundets almindelige Interesse.

Seg kommer endelig til det ærede Medlem for Fredensborg (Hage), der jo er Ordfører for en vis Forstaaelse af Bankinteresser, som jeg ikke kan dele med ham. Det ærede Medlem udtalte sig i denne Sag med ganske særdeles Barme, ja, gift endog saa saa vidt, at han sagde, at de fremtidige Banker ere noget Bestaaende, som han mente, at han i Kraft af sin Konservatisme burde holde Haanden over. Seg tror nu, at, naar vi begrænde os til at holde paa alle de mælbede Institutioner, vi have for Dieblikket, vil den konservative Interesse have Tilstrækkeligt at gjøre. Naar jeg nu skal undersøge de Grunde, det ærede Medlem ansøgte mod Flertallets Forslag, træffer jeg først som hans Hovedgrund, at det ikke vil nytte Noget. Thi, siger det ærede Medlem, Bankerne ville finde Udveite, de ville under andre Naame og Former alligevel trække Sparekassemidler til sig, og da er Ulykken saa meget større, thi da sidde Bankerne og dirigere Sparekassemidler uden nogensomhelst Kontrol. Dertil siger jeg: Det er der ingen Ulykke i (Hage: Ikke det?). . . ja det er nu min Mening. Hvis det fter, siger jeg: Vær saa god. Der er nemlig en Grændse for, hvad Staten og vi ad Lovgivningens Vej kunne gjøre for Folk, og den ligger i, om Folk selv ville hjælpe noget til. Det; vi paa dette Omraade kunne gjøre, er at sige til Folk: Dette er en Bank og ikke en

Kasse for Eders Sparekassemidler. Det er det, Lovforslaget gaar ud paa at sige. Hvis Folk saa alligevel ville anbringe deres Penge i den gale Kasse, uagtet vi have sagt dem, at det er den forkerte Kasse, da siger jeg: Det er der ikke Noget at gjøre ved, saa maa de have deres frie Villie, vi kunne ikke udøve Tvang mod dem. Det gaar her aldeles paa samme Maade som, naar der er Tale om Forsalfkning af Lennetsmidler. Sælger en Mand f. Ex. i sin Butik kulørt Sprit for Vin, da kunne vi kun sige: Sælg det, vær saa god, men sæt paa det, at det er kulørt Sprit. Hvis saa Folk endelig ville have den kulørte Sprit istedetfor Vin, bliver det deres egen Skade. Det Samme gjælder med Hensyn til Sparekasser. Det er muligt, at Bankerne kunne trække Sparekasspenge til sig, men de maa kun ikke gjøre det ved at skrive „Sparekasse“ paa deres Skilt; det ere de forhindrede fra, og videre tror jeg ikke, vi kunne gaa her. Noget maa Folk selv gjøre, og derfor maa jeg ogsaa, hvad jeg ikke undlader at sige overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgtreds (Wille), der var misforngiet med, at vi ikke ere gaaede vidt nok, bemærke, at det for mig har den allerstørste Betydning, at vi overhovedet i denne Lov komme til at gjøre en Adskillelse mellem Banker og Sparekasser, selv om den er nok saa ufuldkommen. Det har sin store Betydning, thi naar vi først have gjort det klart, at disse to Ting have forskellige Opgaver at fremme her i Livværelsen, have vi derved givet Befolkningen fornøden Opfordring og Veiledning til at adskille Bankers og Sparekassers Virksomhed. Denne Opfordring, tror jeg, vil blive benyttet, og det i samme Grad, som det lykkes os her under denne Behandling at gjøre denne Adskillelse klar, som Udvalget har truffet mellem Bank- og Sparekassenvirksomhed, og som det glæder mig, at den høitærede Minister tiltreder, ligesom ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgtreds erkjendte, at Udvalget omtrent har raamt Forskjellen mellem Sparekasser og Banker. Den anden Indvending, det ærede Medlem for Fredensborg (Hage) gjør, er Frygten for, at der ikke skal komme tilstrækkelig stor Konkurrence frem. Den Frygt deler jeg slet ikke; thi jeg vil sige, at vort Lovforslag ikke udelukker Konkurrence, ikke udelukker Oprettelse af Banker. Banker kunne oprettes ligesaa godt efter denne Lov som før den, og de kunne ogsaa komme til at virke med de samme Lettelser som nu qua Banker, men de kunne kun ikke under Navn af Sparekasser tilvende sig Penge, som ikke ere tiltænkte og ikke tilkomme dem. Altsaa, den Lettelse kunne de ikke faae, men den er det netop ogsaa vor Mening, at de ikke skulle have. Naar det ærede Medlem for at imponere os nævnedes de mange Sparekassemidler, 26 Mill., som Provindsban-